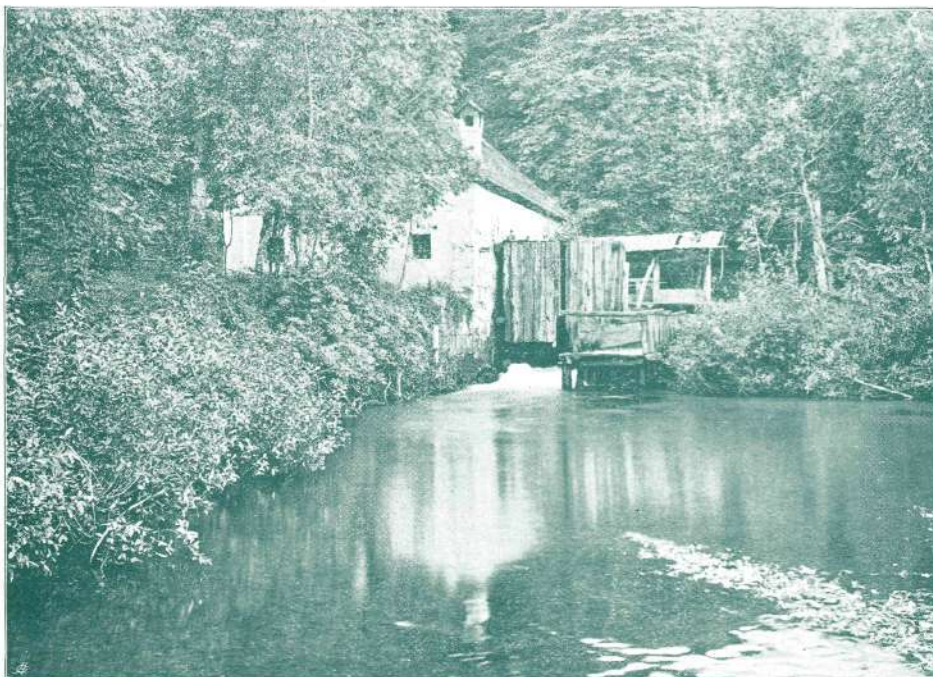

MLIN IZ LJUBLJANSKE OKOLICE

FOT. A. POKLUKAR

Mara mu je prinesla kozarec z mize in je izpil, ker je prinesla Mara. Obslonela je poleg njega pri peči, gledala ga je, in ni si upal pogledati vanjo. Odvila mu je glavo iz rute:

„Kdo te je pa tako zavil?“

„Lenart.“

„Saj ti ne bo zmrznil. Kaj mu pa zavijaš glavo...“ je rekla Lenartu.

„Da bi ne odmrznila ušesa...“ je odgovoril Joško in dobro se mu je zdelo, ko je čutil prosto glavo in je mehka toplota prihajala od vseh strani.

„Kako je dobra“, si je mislil.

„Ali te zelo zebe?“ ga je vprašala Mara.

Joško je pokimal.

„Ali imaš doma kruha?“

„Ne.“

„Pridi sem z Lenartom pa boš dobil kruha.“ Pri tem ga je pogladila po glavi. Prvič je čutil dobro roko, ki ga je gladila in mu ponujala kruha. Čutil je, kako ogleduje dekle njegovo slabo obleko in raztrgane čevlje. Tako rad bi bil začel pripovedovati, kako je doma v hribih, kakšen je stric Nande, kako sili mráz pri oknih v hišo. Potožil bi vse s solzami, Mara bi vse razumela. A zdelo se mu je, da ni treba pripovedovati, da ona že vse ve, zato je tako dobra ž njim.

Lenart je gledal izza mize, kako je Mara božala Joška. Dobro se mu je zdelo, da ima tudi Joška rada, da bo vedel, kako je dobra.

„Norec je norec“, je govoril pijani kmet v kotu za mizo.

Vsi so se zasmejali.

Lenart je sedel in si ni upal pogledati nikamor. Težje in težje mu je postajalo v srcu.

Mara je pristopila k mizi:

„Saj ni norec Lenart...“

Pogledal jo je hvaležno in odkimal.

„Ali vidiš, že smeja se tako“, je rekel kmet. „Ná, pij, da boš vsaj enkrat dobrega sit. To je najboljše na svetu: dobrega biti sit.“

Lenart je pil.

„Vidiš, Mara te ima rada“, je govoril kmet dalje. Lenart je hotel, da bi bila pest trda kakor kamen in bi udaril kmeta naravnost v obraz. Kaj to govori?... Govori, kakor da bi... In krčila se je pest, divja sila je napolnjevala prsi.

„Kaži, kaj si natepežkal“, je rekel pijanec in zvrnil Lenartovo culo po klopi. Vse se je vsulo iz nje, kar je nabral v vasi.

„To bom nesel domov otrokom“, je rekel kmet in si deval v žepe. Lenart je pograbil z roko, a vse je letelo po tleh... Tako ga sramote pred Maro in delajo ž njim, kar se jim hoče. In pest se je krčila, da je bila težka kot kamen. Da bi Mare ne bilo zraven — in pest bi udarila...

„Pustite mu vendar“, je prosila Mara, a pijanci so se smejali in stopali s težkimi čevlji na vse, kar je padlo pod mizo.